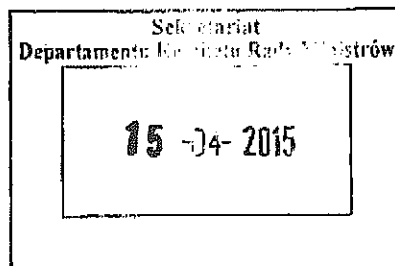

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW

FN1.700.4.2015.OLT

Warszawa, dnia 15.04. 2015 r.

Pan
Małgorzata Hirszel

Sekretarz Komitetu Rady Ministrów

Małgorzata Hirszel

W związku z uwagami zgłoszonymi do projektu ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw z dnia 1 kwietnia 2015 r., przedłożonego pod obrady Komitetu Rady Ministrów, przedstawiam uprzejmie następującą opinię.

Dot. uwag UOKiK

I. Limitowanie odsetek za opóźnienie i innych opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu (art. 33a nowelizowanej ustawy o kredycie konsumenckim).

W opinii UOKiK przepis art. 33a ust. 1 w proponowanym brzmieniu, w aspekcie przyjętej zasady limitowania innych opłat w tytułu zaległości w spłacie, może budzić wątpliwości interpretacyjne w sytuacji, gdy w związku z zaległością w spłacie kredytu naliczono przykładowo dwie opłaty windykacyjne. Ponadto, UOKiK wskazuje na możliwe wątpliwości w zakresie prawidłowego rozumienia (interpretacji) użytego sformułowania „ustalonych od kwoty zaległości w spłacie kredytu” w kontekście właściwego jego przypisania/powiązania z treścią przepisu.

Opinia MF – uwaga uwzględniona

Uwzględniając zgłoszoną uwagę UOKiK proponuje się wstępnie poniższą modyfikację projektowanej regulacji art. 33a ust. 1 (oraz odpowiednie zmiany w przepisie ust. 2 ww. artykułu). Ostateczne brzmienie proponowanej regulacji zostanie ustalone z UOKiK i RCL w trybie roboczym.

Jeżeli kredytodawca pobiera inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11, łączna wysokość tych opłat pobranych od konsumenta oraz odsetek za opóźnienie nie może przekroczyć kwoty odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 kodeksu cywilnego, ustalonych od kwoty zaległości w spłacie kredytu i należnych na dzień pobrania tych opłat. Kwotę należnych odsetek maksymalnych za opóźnienie pomniejsza się o kwotę pobranych dotychczas w związku z zaległością odsetek za opóźnienie lub innych opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11.

II. Pozaodsetkowe koszty kredytu (art. 36 pkt 2 nowelizowanej ustawy o kredycie konsumenckim).

Jak wskazuje UOKiK z treści projektowanego art. 36b pkt 2 ustawy o kredycie konsumenckim, określającego zasady obliczania pozadsetkowych kosztów w przypadku odroczenia spłaty kredytu w okresie 120 dni, należy wyeliminować sformułowanie „w stosunku do całkowitej kwoty kredytu, o której mowa w pkt 1”.

Zdaniem UOKiK zapis ten, wbrew intencji projektu, może sugerować, iż koszty ponoszone przez konsumenta w związku z odroczeniem spłaty kredytu, nie obejmują prowizji za odroczenie spłaty, którą nalicza się jako wartość procentową kwoty kredytu wraz ze wszystkimi kosztami tego kredytu albo opłaty o zryczałtowanej wysokości.

Opinia MF – uwaga uwzględniona

Należy wyjaśnić, iż poprzez odniesienie naliczonych kosztów do całkowitej kwoty kredytu, ww. zapis nawiązuje (wskazuje) do zasad ustalania maksymalnej wartości pozadsetkowych kosztów kredytu w przypadku odroczenia jego spłaty. Jednocześnie przedmiotowy przepis zawiera dookreślenie, że do pozadsetkowych kosztów dolicza się wszystkie koszty i opłaty związane z wydłużeniem okresu kredytowania obciążające konsumenta.

Niemniej, mając na uwadze wątpliwości podniesione przez UOKiK, a także fakt, iż sposób obliczania maksymalnych pozadsetkowych kosztów wynika już z unormowania w art. 36a ust. 1 ustawy, proponuje się usunięcie z treści art. 36b pkt 2 sugerowanego przez UOKiK fragmentu.

III. Dane osobowe (art. 105a ust. 2 nowelizowanej ustawy – Prawo bankowe)

UOKiK wskazuje na rozbieżność pomiędzy brzmieniem projektowanego art. 105a ust. 2a Prawa bankowego, a założeniami do projektu ustawy. Założenia przewidują bowiem dodatkowo - obok wymogu utrwalenia na informatycznym nośniku danych zgody konsumenta na udostępnienie przez instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy Prawo bankowe (np. BIK), informacji stanowiących tajemnicę bankową - obowiązek dokonania przez ww. instytucje weryfikacji, czy konsument wyraził zgodę na ich przekazanie.

Opinia MF – uwaga nieuwzględniona

Dodatkowy wymóg weryfikacji dotyczący zgody konsumenta, o którym mowa w uwadze UOKiK, zrealizowany jest w przepisie art. 105 ust. 4f nowelizowanej ustawy – Prawo bankowe, zgodnie z którym instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy - Prawo bankowe, przed udostępnieniem informacji, obowiązane są sprawdzić czy konsument wyraził zgodę na ich przekazanie. Dodatkowo, szersze wyjaśnienia projektodawcy w tym zakresie przedstawiono w uzasadnieniu do projektu ustawy.

Wyjaśniając wątpliwości UOKiK należy wskazać, że przepis art. 105a ust. 2 odwołuje się do ust. 1, i tym samym przetwarzanie informacji, o którym mowa w tym przepisie, dotyczy wszystkich instytucji wymienionych w ust. 1, tj. nie tylko instytucji utworzonych na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy, ale również banków, innych instytucji ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów, instytucji pożyczkowych i ich unijnych „odpowiedników”. Projektowany ust. 2a nakłada na te podmioty jednolity wymóg utrwalenia zgody konsumenta na informatycznym nośniku danych, natomiast przed udostępnieniem informacji przez instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4 Prawa bankowego, wprowadzony jest dodatkowy wymóg weryfikacji

wyrażenia zgody przez konsumenta, co, jak wyżej wskazano, skonsumowane jest w postanowieniach art. 105 ust. 4f, zgodnie z zakresem założeń przyjętych przez Radę Ministrów.

IV. Reklama kredytu konsumenckiego (art. 7 nowelizowanej ustawy o kredycie konsumenckim).

UOKIK proponuje wprowadzenie szczegółowych uregulowań dotyczących zasad prezentowania reklam kredytu konsumenckiego. Zdaniem UOKIK uregulowanie kwestii dotyczącej czytelności obowiązkowych informacji prezentowanych w reklamach kredytu konsumenckiego, ze względu na doniosłość tej problematyki, jest pożądane, pomimo że ww. materia nie została przewidziana w założeniach do ustawy.

Opinia MF – uwaga nieuwzględniona

Rozumiejąc intencje uwagi UOKIK, należy podkreślić, że zarówno na etapie konsultacji projektu, jak również w piśmie skierowanym do Sekretarza Komitetu Rady Ministrów, nie przedstawiono propozycji zapisów legislacyjnych, które mogłyby być poddane stosownej analizie/ocenie.

Niemniej, mając na uwadze doniosłość przedmiotowej problematyki, na prośbę Ministerstwa Finansów wystosowaną, w trybie roboczym, do UOKIK, w dniu 15 kwietnia br., zostały przesłane proponowane roboczo przez UOKIK regulacje legislacyjne odnoszące się do reklam kredytu konsumenckiego. Przedstawione propozycje zapisów należy jednak ocenić jako zbyt lakoniczne. Proponowane rozwiązania nie wydają się gwarantować ochrony interesów konsumenta na poziomie, jaki jest przewidziany w rozwiązaniach regulacyjnych na rynku brytyjskim, które przywołał w swojej opinii UOKIK w trakcie konsultowania projektu ustawy.

Zdaniem MF dla skutecznego rozwiązania wskazywanych problemów związanych z reklamami kredytu konsumenckiego, takich jak brak transparentności lub nieczytelność informacji przedstawianych w reklamach, tj. krótki czas ekspozycji, mała czcionka, nieczytelna kolorystyka, konieczne byłoby opracowanie szczegółowych przepisów, na przykład w ramach aktu wykonawczego stanowiącego wykonanie delegacji ustawowej. W tym kontekście ponownie zauważyć należy, że w propozycjach UOKIK nie przedłożono wystarczających propozycji rozwiązań prawnych w obszarze prezentowania reklam kredytu konsumenckiego.

Mając na uwadze powyższe, w tym zakres proponowanych zmian oraz potrzebę przeprowadzenia szerszych konsultacji i pogłębionej dyskusji w przedmiotowych kwestiach oraz fakt, iż uwaga wykracza poza zakres założeń do ustawy, proponuje się realizację legislacyjnych postulatów UOKIK w ramach odrębnego trybu legislacyjnego, niż procedowany obecnie projekt ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw.

Dot. uwag RCL

I. Limitowanie odsetek za opóźnienie i innych opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu (art. 33a nowelizowanej ustawy o kredycie konsumenckim).

Zdaniem RCL zaproponowana w art. 33a regulacja zgodnie z którą łączna wysokość opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 tej ustawy, oraz odsetek za opóźnienie, nie może przekroczyć kwoty odpowiadającej wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie naliczonych od kwoty zaległości, oznacza, iż podmioty udzielające kredytów konsumenckich w istocie nie będą mogły pobierać jakichkolwiek opłat z tytułu

zaległości w spłacie kredytu (opłat za monity czy opłat windykacyjnych). W praktyce bowiem kredytodawcy do zadłużenia przeterminowanego stosują odsetki maksymalne dopuszczalne przez obowiązujące przepisy. Jak zauważa RCL, założenia przyjęte przez Radę Ministrów nie przewidywały tak restrykcyjnego rozwiązania (na str. 9 założeń stwierdza się bowiem jedynie, że „maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie w spłacie będzie mieć zastosowanie również do opłat, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim (opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu).”.

W ocenie RCL, nie budzi wątpliwości konieczność limitowania możliwych do pobierania opłat z tytułu zaległości w spłacie kredytu, niemniej jednak limity te powinny być ukształtowane w taki sposób, aby z jednej strony chroniły konsumenta przed nadmiernym wzrostem jego zadłużenia spowodowanym naliczaniem dodatkowych opłat, z drugiej zaś strony zapewniały kredytodawcom pokrycie rzeczywistych i uzasadnionych kosztów związanych z dochodzeniem przysługujących im należności.

Opinia MF – uwaga nieuwzględniona

W ocenie MF przyjęte rozwiązania realizują treść założeń do ustawy, które przewidywały, że *maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie w spłacie będzie mieć zastosowanie również do opłat, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim*.

Należy wskazać także, że projektowane na etapie uzgodnień i konsultacji publicznych projektu odrębne maksymalne limity dla wysokości *odsetek za opóźnienie w spłacie oraz dla opłat, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim (opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu)*, zostały zakwestionowane przez Ministerstwo Sprawiedliwości i Prezesa UOKiK, jako niezgodne z treścią założeń. Jak podkreślono w uwagach resortu sprawiedliwości „zasadne jest takie przemodelowanie art. 33a ustawy o kredycie konsumenckim, aby jasne było, że koszty, o których w nim mowa, zawierać muszą się w kwocie odsetek maksymalnych”. Podniesiono bowiem, że proponowane odrębne limity mogą stworzyć możliwość uzyskania przez odpowiednio aktywnego kredytodawcę – poza podwyższonymi odsetkami za opóźnienie – dodatkowej kompensaty równej odsetkom maksymalnym, co byłoby sprzeczne z założeniami projektu, w których postuluje się ograniczenie całkowitego kosztu kredytu konsumenckiego do maksymalnej wysokości kredytu.

W kontekście uwagi RCL, należy przywołać również uzasadnienie do projektu ustawy, dotyczące projektowanego art. 33a, gdzie wskazuje się, że ustanowienie oddzielnego limitu dla tzw. opłat windykacyjnych, równego maksymalnej kwocie odsetek za opóźnienie należnej na dzień pobrania tych opłat, w efekcie może w ogóle nie doprowadzić do ograniczenia wysokości opłat windykacyjnych, w przypadku gdy kredytodawca nie zdecyduje się na pobieranie odsetek za opóźnienie w spłacie. Tym samym limit dotyczący opłat windykacyjnych będzie się stale powiększał, nawet jeśli kwota pobranych opłat windykacyjnych wielokrotnie przekroczy maksymalną kwotę odsetek za opóźnienie.

Niezależnie od powyższego, podniesienia wymaga, że zaproponowana wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie wydaje się również zapewniać rekompensatę kosztów ponoszonych przez przedsiębiorców w związku z czynnościami windykacyjnymi.

II. Rozszerzenie zakresu zmiany art. 4 ust. 2 pkt 5 nowelizowanej ustawy o kredycie konsumenckim

RCL proponuje (w przypadku zaakceptowania przez KRM dodawanego art. 28a w ustawie o kredycie konsumenckim) rozważenie kwestię zastosowania tej regulacji także w odniesieniu do umów przewidujących odroczenie płatności lub zmianę sposobu spłaty (zmieniany art. 4 ust. 2 pkt 5 tej ustawy), które również mogą przewidywać koszty ponoszone przez konsumenta przed zawarciem umowy.

Opinia MF – uwaga uwzględniona

Uznając zasadność uwagi RCL proponuje się stosowne uzupełnienie nowelizowanego przepisu art. 4 ust. 2 pkt 5 ustawy o kredycie konsumenckim o odesłanie do dodawanego art. 28a w tej ustawie.

Dot. uwagi Ministerstwa Sprawiedliwości (art. 46 ust. 1 nowelizowanej ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym)

Ministerstwo Sprawiedliwości podtrzymuje uwagę dotyczącą projektowanego art. 6 pkt 5 w zakresie zmienianego art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym.

Art. 46 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, wskazywany w uwadze MS, jest przepisem karnym, w którym przewidziano zaostrzenie sankcji karnych za utrudnianie lub udaremnianie przeprowadzania czynności w postępowaniu kontrolnym i administracyjnym prowadzonym przez UKNF.

Jak podnosi MS, w świetle obecnie obowiązującego przepisu, jego zmianę na przestępstwo wraz z rodzajami i wysokościami przewidzianych kar uznać należy za nadzwyczaj restrykcyjne. Nie przekonuje przy tym uzasadnienie zmiany, w którym powołano się jedynie na „koniczność zapewnienia skuteczności prowadzonego postępowania kontrolnego i administracyjnego”.

Opinia MF – uwaga nieuwzględniona/wyjaśniona

Należy wskazać, że uwzględniając uwagę MS, zgłoszoną w toku uzgodnień projektu ustawy, Ministerstwo Finansów uzupełniło uzasadnienie dla zmiany przepisu w art. 46 ust. 1 nowelizowanej ustawy (str. 12 uzasadnienia, część dot. zmian w ustawie o nadzorze nad rynkiem kapitałowym). Informacja w zakresie sposobu uwzględnienia przedmiotowej uwagi MS nie znalazła się, jak wskazuje Minister Sprawiedliwości, w protokole rozbieżności, ponieważ została zawarta w „Zestawieniu uwag zgłoszonych do projektu ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw”, opublikowanym na stronie BIP Rządowego Centrum Legislacji.

Tym niemniej wobec podtrzymania przez MS zastrzeżeń w zakresie braku szerszych wyjaśnień projektodawcy poniżej cytuję stosowny fragment uzasadnienia projektu ustawy:

„...mając na uwadze konieczność zapewnienia skuteczności prowadzonego postępowania kontrolnego i administracyjnego, w zmienianym art. 46 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, proponuje się, aby utrudnianie lub udaremnianie czynności w tych postępowaniach stanowiło przestępstwo (a nie jak dotychczas wykroczenie), zagrożone grzywną do 500 000 zł, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Podkreślenia wymaga, że prawidłowe, skuteczne postępowanie kontrolne ma istotne

znaczenie w kontekście celu i przedmiotu prowadzonej kontroli, określonego w art. 27 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym. Wskazać należy, że kontroli podlega zgodność działalności podmiotu kontrolowanego z przepisami prawa, zasadami uczciwego obrotu lub interesem zleceńodawców. Utrudnianie lub udaremnianie czynności kontrolnych może uniemożliwić ustalenie stanu faktycznego oraz rzetelne jego udokumentowanie, a także ustalenie zakresu, przyczyn i osób odpowiedzialnych za powstanie nieprawidłowości. Dlatego też, przewiduje się, że czyn wymieniony w art. 46 ust. 1 ustawy, stanowiący dotychczas wykroczenie, zostanie stypizowany jako przestępstwo. W związku z projektowanym rozwiązaniem należałoby również podnieść, że na zagadnienie sankcji w odniesieniu do funkcjonowania rynku kapitałowego zwraca się szczególną uwagę w Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/91/UE z dnia 23 lipca 2014 r., w świetle której „(...) ramy prowadzenia działalności gospodarczej w sektorze finansowym powinny być oparte na solidnych systemach nadzoru, dochodzeń i sankcji. W tym celu właściwe organy powinny posiadać wystarczające uprawnienia do działania oraz powinny mieć możliwość korzystania z równych, solidnych i odstraszających systemów sankcji za naruszanie niniejszej dyrektywy.” (motyw 35 dyrektywy).”

Dot. uwag Ministerstwa Spraw Zagranicznych (art. 59 d nowelizowanej ustawy o kredycie konsumenckim)

MSZ podnosi, iż przepis art. 59d, określający warunki prowadzenia działalności pożyczkowej w Polsce przez unijne podmioty, będące „odpowiednikami” instytucji pożyczkowych budzi poważne wątpliwości interpretacyjne w części odnoszącej się do porównywania wymagań odnoszących się do prowadzenia działalności pożyczkowej i może skutkować trudnościami w jego stosowaniu w praktyce. Ponadto, sposób określenia projektowanym w art. 59d przesłanek dla prowadzenia działalności pożyczkowej w Polsce, może stanowić ograniczenie swobody świadczenia usług wynikającej z art. 56 TFUE.

Opinia MF – uwaga uwzględniona

Zgodząc się z uwagą MSZ, proponuje się zastąpienie odniesienia do wymagań obowiązujących w państwie siedziby („a wymagania te nie są mniejsze, niż określone niniejszą ustawą”) wskazaniem konkretnych wymogów ustawowych, odnoszących się m.in. do kapitału zakładowego, które powinien spełniać podmiot zagraniczny świadczący usługi transgraniczne w Polsce.

Konkretnie ostateczne brzmienie zmodyfikowanego przepisu art. 59d do ustalenia z MSZ i RCL.

Dot. uwag Komisji Nadzoru Finansowego

1. Możliwość żądania przez KNF informacji od przedsiębiorców telekomunikacyjnych w toku prowadzonych postępowań na podstawie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (art. 18b ustawy nowelizowanej ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym i odpowiednie regulacje w ustawie o nadzorze nad rynkiem kapitałowym).

UKNF wskazuje, że znane jest Urzędowi orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 30 lipca 2014 r. (K 23/11), w którym Trybunał Konstytucyjny wskazał, że wymaganiom konstytucyjnym nie odpowiadają przepisy regulujące pozyskiwanie przez służby policyjne i ochrony państwa danych telekomunikacyjnych, zatrzymywanych przez przedsiębiorców

telekomunikacyjnych. Jednakże Trybunał Konstytucyjny nie przesądził, jak dokładnie ma wyglądać procedura dostępu do danych telekomunikacyjnych. Trybunał Konstytucyjny zauważył również, że nie wszystkie dane tego rodzaju powodują taką samą intensywność ingerencji w wolności i prawa człowieka. Trybunał Konstytucyjny nie przesądził także, czy w każdym przypadku konieczne jest istnienie kontroli uprzedniej, czy też wystarczająca jest kontrola następcza nad procesem dostępu do danych telekomunikacyjnych. W ocenie Urzędu KNF zabieg pozbawienia KNF dotychczasowych uprawnień, jako sposób zapewnienia zgodności ustawy z Konstytucją RP nie stanowi satysfakcjonującej realizacji stanowiska Trybunału Konstytucyjnego.

Reasumując, UKNF postuluje utrzymanie pierwotnego brzmienia przepisu w nowelizowanej ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym, z uwzględnieniem rozwiązań obecnego art. 38 ust. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, przy jednoczesnej aprobacie dla dodatkowej regulacji w zakresie gwarancji wymaganych ze względu na podniesione przez Trybunał Konstytucyjny standardy konstytucyjne.

Opinia MF – uwaga nieuwzględniona

W związku z tym, że rozwiązania w zakresie prawa do uzyskiwania przez KNF danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną są tożsame z rozwiązaniami wynikającymi z przepisów zakwestionowanych przez TK w wyroku K 23/11, formułując w projektowanej ustawie ewentualne przepisy w tym zakresie, nie można zignorować orzecznictwa Trybunału dotyczącego gromadzenia tych danych.

Mając na uwadze, decyzję Komitetu Cyfryzacji Rady Ministrów, który zalecił podjęcie prac w celu kompleksowego wdrożenia ww. wyroku TK, na obecnym etapie prac legislacyjnych w zakresie projektu ustawy proponuje się odstąpić od dodawania przepisu uprawniającego KNF do dostępu do danych stanowiących tajemnicę telekomunikacyjną.

Podkreślić przy tym należy, że nie wyłącza to możliwości uzupełnienia art. 18h ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym o stosowny przepis, dający KNF opisane wyżej prawo gromadzenia i przetwarzania danych telekomunikacyjnych, ale dopiero po realizacji zalecenia Komitetu Cyfryzacji i przedstawieniu „wzorcowej” regulacji w tym zakresie, wdrażającej wyrok TK.

II. Lista ostrzeżeń publicznych KNF (art. 6b nowelizowanej ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym)

KNF postuluje uregulowanie zasad i warunków wykreślenia podmiotów znajdujących się na liście ostrzeżeń publicznych w związku ze zgłoszonym przez KNF zawiadomieniem do prokuratury o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Opinia MF – uwaga nieuwzględniona

Należy wskazać, że prowadzenie listy ostrzeżeń publicznych ma służyć zwiększeniu wiarygodności rynku finansowego i ochronie praw osób korzystających z usług finansowych podmiotów na nim działających.

Propozycja uregulowania zasad wykreślenia podmiotów stanowiłaby odstępstwo od generalnego celu przyświecającego opracowaniu przedmiotowego projektu ustawy, jakim jest podwyższenie poziomu ochrony konsumentów na rynku usług finansowych. Dodatkowo wprowadzenie proponowanych rozwiązań wymagałoby przeprowadzenia szerszych dyskusji

i konsultacji. Jednocześnie pragnę zauważyć, że proponowana zmiana nie była przewidziana w założeniach do ustawy. Z powyższych względów proponuje się nieuwzględnienie ww. propozycji UKNF.

Dot. uwag Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (art. 18g nowelizowanej ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym i art. 33 ust. 2 nowelizowanej ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym)

MSW podtrzymuje pierwotną propozycję odwołania się do art. 46 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie określenia uczestnictwa Policji w toku prowadzonych postępowań UKNF na gruncie odpowiednio ustaw o nadzorze nad rynkiem finansowym i rynkiem kapitałowym.

Opinia MF – uwzględniona

Uznając zasadność argumentacji MSW, proponuje się w związku z udziałem (asystą) Policji w prowadzonych postępowaniach UKNF odwołanie do art. 46 art. ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Dodatkowo zostanie zmienione projektowane uzasadnienie do ustawy w ww. obszarze.

Magdalena Leszczyna
Z. Szwajceniak
Sekretarz Stanu
Magdalena Leszczyna
Magdalena Leszczyna